

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobců: **a) JUDr. K. N.**, zast. JUDr. Lucii Miklovou, advokátkou se sídlem třída Tomáše Bati 385, Zlín, **b) A. N.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, za účasti: **I) Hasičský záchranný sbor Moravskoslezského kraje**, se sídlem Výškovická 40, Ostrava – Zábřeh, **II) CETIN, a. s.**, se sídlem Českomoravská 2510/19, Libeň, Praha 9, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 5. 2019, č. j. MSK 47182/2019, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně a) proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 19. 2. 2020, č. j. 22 A 52/2019 - 48,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobkyně a) **se zamítá.**
- II. Žalobkyně a) **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobce b) **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**
- V. Osoby zúčastněné na řízení I) a II) **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Oba žalobci se podanou žalobou domáhali přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jejich odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Bílovec (dále jen „stavební úřad“) ze dne 17. 12. 2018, č. j.

MBC/28936/18/SÚ/Sta 1144/2017 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byla umístěna stavba „IVC Bílovec - sportoviště a rekonstrukce areálových ploch, SO 02 Cvičná věž“ na pozemku parc. č. X (ostatní plocha) v k. ú. B. město (dále jen „předmětná stavba“).

[2] Žalobci v první řadě tvrdili, že žalovaný použil při aplikaci práva nesprávnou právní úpravu. Žalobkyně a) byla dále krácena na svých právech tím, že jí nebylo v dostatečném předstihu umožněno učinit si kopii stavební dokumentace ze správního spisu. Žalobkyně a) přitom v reakci na opatření stavebního úřadu ze dne 10. 8. 2018, kterým stavební úřad oznámil pokračování v územním řízení a stanovil datum ústního jednání, již 15. 8. 2018 žádala o možnost učinit si kopie stavební dokumentace. To jí však bylo umožněno po opakovaných žádostech až přípisem ze dne 4. 9. 2018, resp. 6. 9. 2018, kdy byl žalobkyni a) tento přípis doručen. I kdyby tak měla prostor učinit si kopii stavební dokumentace hned 7. 6. 2018, stále by to nebylo dost času k jejímu nastudování, když 11. 9. 2018 se mělo konat ústní jednání, při němž by došlo ke koncentraci územního řízení.

[3] Žalobci dále namítli, že předmětná stavba je navržena tak, že jsou dešťové vody svedeny do kanalizace, která zatím není povolena. Žalovaný zcela nedostatečně a nepřiléhavě vyslovil svůj právní názor a neztotožnil se s názorem žalobců, nezabýval se otázkou přehlednosti dokumentace, neřešil to, že musí obsahovat pouze ty stavební objekty, které jsou předmětem žádosti.

[4] Žalobci konečně uvedli, že žalovaný nepřezkoumal soulad stavby s územním plánem města Bílovec a dostatečně se nezabýval zejména podmínkou prostorového uspořádání a ochrany krajinného rázu. V napadeném rozhodnutí odvolacího orgánu se sice hovoří o výškách okolních budov občanské vybavenosti, ale u jednotlivých výšek budov není definována podlažnost jednotlivých objektů. Prostý výčet staveb není přezkoumatelným odůvodněním výšky předmětné stavby. Soulad stavby s územním plánem města je tedy zcela nepřezkoumatelný. Vedení města Bílovec se po vydání napadeného rozhodnutí touto otázkou nově zabývalo, dostavilo se do dané oblasti a zcela jednoznačně vyslovilo nesouhlas se stavbou z důvodu ochrany klidné části města a významné občanské lokality.

[5] Krajský soud žalobu v záhlaví citovaným rozsudkem č. j. 22 A 52/2019 - 48 (dále jen „napadený rozsudek“) jako nedůvodnou zamítl.

[6] Krajský soud v první řadě uvedl, že s ohledem na rozsudek rozšířeného senátu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 – 78, č. 2162/2011 Sb. NSS, vypořádal obecné žalobní body pouze v rozsahu jejich precizace a napadené rozhodnutí podrobil přezkumu právě optikou takto formulovaných žalobních bodů.

[7] Krajský soud shrnul, že žalovaný aplikoval při rozhodnutí ve věci správnou právní úpravu. K námitce svodu dešťových vod krajský soud odkázal na přiléhavé odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného, že pokud se týče odvodu dešťových vod, v rámci projektové dokumentace bylo uvedeno, že vsakování dešťových vod na pozemku pro stavbu cvičné věže je řešeno pomocí drenáže s napojením na vsakovací jímku *v rámci výstavby dalších stavebních objektů*, které nejsou součástí územního řízení. Toto řešení

pokračování

přitom odpovídá dikci § 20 odst. 5 písm. c) vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území.

[8] Krajský soud také uvedl, že se správní orgány náležitě a podrobně vypořádaly se souladem předmětné stavby s územním plánem města a s podmínkou prostorového uspořádání a ochrany krajinného rázu; v té souvislosti lze plně odkázat na odůvodnění uvedených rozhodnutí. Žalobní námitku shledal v tomto směru velmi obecnou; žalobci neuvedli, v čem či jakým způsobem byli dotčeni na svých právech právě tím, jak byly vypořádány předmětné otázky správními orgány. Pokud žalobkyně a) až v rámci ústního jednání (tedy nikoli v žalobě) argumentovala „*narušením klidu a pohody bydlení, a to nejen žalobců, ale i ostatních občanů v daném místě*“, nemůže k této obecné námitce krajský soud jakkoli přihlídnout, neboť byla vznesena opožděně, v rozporu se zněním § 71 odst. 2 s. ř. s.

[9] Krajský soud přisvědčil námitce žalobkyně a), že žalovaný nesprávně v řízení o odvolání dospěl k závěru, že žalobkyni a) nesvědčilo právo učinit si kopii stavební dokumentace, a že by tudíž stavební úřad dovolením pořízení kopie přiznal žalobkyni a) více práv, než jí náleželo. Naopak s ohledem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2019, č. j. 2 As 256/2017 - 48, dospěl krajský soud k závěru, že právo učinit si kopii stavební dokumentace žalobkyni a) náleželo. S ohledem na skutečnost, že stavební úřad však právo učinit si kopie stavební dokumentace žalobkyni a) přiznal, dospěl krajský soud k závěru, že tento dílčí nesprávný právní názor nezpůsobil nezákonnost rozhodnutí žalovaného. Jelikož žalobkyně a) měla možnost pořídit si fotografii stavební dokumentace již od 6. 9. 2018, což učinila až 10. 9. 2018, dále s ohledem na obecnost námitky žalobkyně a) a také na to, že žalobkyně měla možnost seznámit se se stavební dokumentací v průběhu celého řízení před stavebním úřadem, zahájeného 31. 3. 2017, dospěl krajský soud k závěru, že tato námitka není důvodná.

II. Kasační stížnost žalobkyně a) a obsah dalších podání účastníků

[10] Žalobkyně a) (dále jen „stěžovatelka“) napadá rozsudek krajského soudu kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., požaduje jej zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení krajskému soudu.

[11] V kasační stížnosti stěžovatelka namítá, že stavebním úřadem byla porušena lhůta podle § 87 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, v rozhodném znění (dále jen „stavební zákon“), neboť neměla alespoň 15 dní na seznámení se stavební dokumentací. To byla také stěžejní žalobní námitka. Tvrzení o obecnosti žaloby tak dle stěžovatelky není na místě, neboť jejím cílem nebylo podrobně uplatňovat námitky, které by stěžovatelka uplatnila v územním řízení, kdyby si mohla stavební dokumentaci dostatečně podrobně prostudovat, ale poukázat na procesní pochybení stavebního úřadu, který porušil u stěžovatelky lhůtu podle § 87 odst. 1 stavebního řádu. Podle stěžovatelky stavební úřad v územním řízení několikrát pochybil, což krajský soud při ústním jednání uznal, avšak neprojevalo se to do odůvodnění napadeného rozsudku. Stěžovatelka nadto uvádí, že žalovaný ve stejné věci rozhodnutím ze dne 6. 4. 2018, č. j. MSK-39301/2018, rozhodl, že stavební úřad zkrátí stěžovatelku na jejích právech, když neoznámil konání ústního jednání stěžovatelce alespoň 15 dní před jeho konáním.

V navazujícím řízení se však od tohoto názoru žalovaný odchýlil, neboť nerozhodl stejně, když stěžovatelce nebyla dána dostatečná lhůta pro seznámení se stavební dokumentací.

[12] Stěžovatelka dále uvádí, že předmětná stavba bude narušovat pohodu bydlení v rodinném domě stěžovatelky sousedícím s předmětnou stavbou a znamená přímý dopad do jejích vlastnických práv. Dále stěžovatelka optikou judikatury Nejvyššího správního soudu vymezuje pojem „pohoda bydlení“ a tvrdí, že se narušením této hodnoty správní orgány dostatečně nezabývaly. Stěžovatelka se také neztotožňuje se závěrem krajského soudu, že hrozbu narušení své pohody bydlení namítla v řízení před soudem až při ústním jednání, a tudíž opožděně. Podle stěžovatelky byla žaloba podána mj. z důvodu rozporu předmětné stavby s územním plánem a narušení pohody bydlení stěžovatelky je v souladu s vymezením tohoto pojmu judikaturou Nejvyššího správního soudu. Narušení pohody bydlení stěžovatelka namítala po celou dobu správního řízení. K tomu pouze před krajským soudem navrhla nový důkaz.

[13] Konečně stěžovatelka namítá, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný, neboť z něj není zjevné, jakým způsobem krajský soud vybíral, koho do řízení přizve jako osoby zúčastněné na řízení.

[14] Žalovaný se plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a rozsudku krajského soudu, se kterým se zcela ztotožňuje.

[15] Žalobce b) se ztotožnil s obsahem kasační stížnosti a navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil.

[16] Osoby zúčastněné na řízení I) a II) se ve stanovené lhůtě ke kasační stížnosti nevyjádřily.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[17] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[18] Kasační stížnost **není důvodná** [§ 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.].

[19] Z kasační stížnosti je zjevné, že stěžejní námitka stěžovatelky spočívá v tom, že z důvodu procesního pochybení stavebního úřadu neměla dostatek času pro seznámení se stavební dokumentací, z důvodu čehož nemohla před koncentrací územního řízení kvalifikovaně uplatnit námitky v tomto řízení.

[20] Nejvyšší správní soud v první řadě poukazuje na to, že stěžovatelka zjevně ztotožňuje námitku, že neměla dostatečné množství času pro seznámení se stavební dokumentací z důvodu, že jí bylo umožněno učinit kopie této dokumentace pouhých 5 dní před konáním ústního jednání, s námitkou nedodržení lhůty pro oznámení ústního jednání alespoň 15 dní před jeho konáním podle § 87 odst. 1 stavebního zákona všem účastníkům. Tato lhůta se však nevztahuje na možnost seznámení účastníka řízení s obsahem spisu.

pokračování

Lhůta podle § 87 odst. 1 stavebního zákona se totiž vztahuje pouze k oznámení ústního jednání. Stejně ustanovení obsahoval již zákon č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „starý stavební zákon“). Důvodová zpráva uvádí k § 36 starého stavebního zákona, v němž je obsažena lhůta pro oznámení konání ústního jednání, že *„stávající ustanovení § 36 odst. 1 neobsahuje lhůtu, v níž má být účastníkům řízení oznámen termín ústního jednání. Lhůta 7 dnů pro uplatnění námitek, stanovená v odstavci 2, se jeví jako nepřiměřeně krátká vzhledem k otázkám, které je třeba v územním řízení řešit a neumožňuje v některých případech zodpovědné posouzení návrhu.“* Lhůta stanovená v § 87 odst. 1 stavebního zákona, převzatá z § 36 starého stavebního zákona, je tak zjevně zákonem stanovena proto, aby byla účastníkům řízení dána možnost v určité minimální lhůtě uplatnit námitky v územním řízení. Lhůtu pro oznámení ústního jednání a dostatečnou dobu, po kterou má účastník řízení celý obsah správního spisu (vč. stavební dokumentace) k dispozici pro nahlédnutí tak, aby mohl před koncentrací stavebního řízení uplatnit relevantní námitky, však nelze ztotožňovat.

[21] Účastník územního řízení samozřejmě může namítat, že v době od okamžiku, kdy se dozvěděl, že je účastníkem územního řízení, do koncentrace územního řízení ve smyslu § 87 ve spojení s § 89 stavebního zákona, mu nebyla dána možnost dostatečně se seznámit s podklady pro vydání územního rozhodnutí tak, aby mohl k žádosti o vydání územního rozhodnutí uplatnit relevantní námitky. Takový potenciální zásah do práv účastníka řízení je však potřeba posuzovat vždy *ad hoc*, vzhledem ke konkrétním skutkovým okolnostem. Nelze paušálně vázat dostatečnost doby, po kterou má účastník řízení k dispozici podklady pro vydání rozhodnutí, na lhůtu pro oznámení konání ústního jednání podle § 87 odst. 1 stavebního zákona. Zpravidla tak bude na účastníkovi řízení, aby namítal, že s ohledem na rozsah podkladů pro vydání územního rozhodnutí nebo např. s ohledem na rozsáhlé doplnění těchto podkladů či doplnění těchto podkladů těsně před konáním ústního jednání neměl vzhledem k době, kterou měl k dispozici pro seznámení s těmito podklady, možnost vyjádřit relevantní námitky k žádosti o vydání územního rozhodnutí.

[22] V nyní projednávané věci stěžovatelka v řízení před žalovaným, krajským soudem ani Nejvyšším správním soudem neuvedla žádnou relevantní námitku, kterou by v územním řízení před koncentrací mohla uplatnit, pokud by měla stavební dokumentaci k dispozici. Ze skutkového stavu v nyní projednávané věci nevyplývá, že stěžovatelka byla zkrácena na svých procesních právech z důvodu, že neměla s dostatečným předstihem před konáním ústního jednání k dispozici veškeré podklady pro vydání územního rozhodnutí, přesněji řečeno že sice byly k dispozici, ale že si nemohla učinit jejich fotokopii. Stěžovatelka měla reálně možnost seznámit se s obsahem spisu v průběhu celého územního řízení. Oznámení o zahájení územního řízení ze dne 31. 3. 2017, sp. zn. MBC/9013/17/V/Stav, bylo stěžovatelce doručeno 3. 4. 2017. Ústní jednání ve věci se konalo dne 11. 9. 2018. Stěžovatelka tak měla více než rok na to, aby se seznámila s obsahem správního spisu. Stěžovatelka tedy více než rok věděla, že je vedeno územní řízení. Následně v odvolacím řízení, zahájeném na základě podání stěžovatelky, došlo ke zrušení územního rozhodnutí. Stěžovatelka tedy věděla, že ústní jednání v územním řízení znovu proběhne. Přesto po celou dobu tohoto územního řízení neuplatnila své právo nahlížet do spisu a činit z něj kopie a opisy až do doby, než jí bylo oznámeno datum konání nového ústního jednání ve věci. Stěžovatelka tedy svá práva ve správním řízení

střežila jen laxně. V takovém případě případná nedostatečná doba na seznámení s poklady pro vydání územního rozhodnutí může jít k tíži účastníka řízení, ledaže by byly patrné důvody pro opačný závěr, například to, že právě v posledních dnech či týdnech před konáním ústního jednání obsah správního spisu doznal relevantních změn či se jinak změnila poměry rozhodné pro posouzení věci. Doba od podání žádosti o pořízení kopie stavební dokumentace ze strany stěžovatelky do okamžiku, kdy jí to správní orgán umožnil (od 15. 8. 2018 do 6. 9. 2018) v nyní projednávané věci, je ve zjevném nepoměru s celkovou dobou, po kterou stěžovatelka reálně mohla toto právo uplatňovat (od 3. 4. 2017 do 11. 9. 2018). Námitka, že krajský soud nesprávně vyhodnotil procesní pochybení stavebního úřadu, která mohlo mít vliv na zákonnost územního rozhodnutí, je tak dle Nejvyššího správního soudu nedůvodná.

[23] Důvodná není ani námitka stěžovatelky, že žalovaný pochybil, když uvedl, že dle jeho názoru neměla stěžovatelka právo na fotokopii stavební dokumentace, a stavební úřad jí tak přiznal více práv, než jí náleželo. Krajský soud totiž správně vyhodnotil, že stěžovatelce právo na učinění fotokopie stavební dokumentace náleželo a že opačný dílčí závěr žalovaného byl nesprávný. Krajský soud však zároveň správně uvedl, že tento právní názor žalovaného neměl vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Podstatným totiž dle krajského soudu bylo, že se nesprávný právní názor žalovaného nepromítl do skutkového stavu, neboť učinit fotokopii stavební dokumentace stěžovatelce bylo stavebním úřadem umožněno. S těmito závěry krajského soudu se Nejvyšší správní soud ztotožňuje.

[24] Nejvyšší správní soud nehodnotí jako důvodnou ani námitku vztahující se k ohrožení pohody bydlení stěžovatelky umístěním předmětné stavby. Naopak se ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že tuto námitku stěžovatelka vznesla po lhůtě k podání žaloby. Nejvyšší správní soud ověřil z obsahu soudního a správního spisu, že stěžovatelka v bodě 4. odvolání, které je obsahově v podstatě totožné s bodem 5. žaloby proti napadenému rozhodnutí žalovaného, uvádí, že se stavební úřad, resp. žalovaný, nezabývali souladem předmětné stavby s územním plánem města Bílovec a dostatečně se nezaobírali podmínkou prostorového uspořádání a ochrany krajinného rázu. V odvolání není o hrozbě narušení pohody bydlení stěžovatelky uvedena jediná zmínka. V žalobě stěžovatelka uvedla, že se „*vedení města jednoznačně vyjádřilo a vyslovilo nesouhlas se stavbou z důvodu ochrany klidné části města a významné občanské lokality*“. Z takto obecné proklamace, že vedení města Bílovec vyjádřilo určitý názor, konkrétně týkající se „*ochrany klidné části města a významné občanské lokality*“, nelze identifikovat žádný dostatečně individualizovaný žalobní bod, z něhož by vyplýval tvrzený zásah do veřejných subjektivních práv stěžovatelky určitým jednoznačně popsáním způsobem. Nejvyšší správní soud tak potvrzuje závěr krajského soudu, že stěžovatelka v žalobě nenamítla, že by napadeným rozhodnutím bylo zasaženo do jejího práva na zachování pohody bydlení, a pokud takovou námitku vznesla při ústním jednání, učinila tak po lhůtě k podání žaloby podle § 71 odst. 2 s. ř. s. Ze stejného důvodu se samotným obsahem této námitky Nejvyšší správní soud nebude zabývat, neboť se jedná o nepřipustnou stížní námitku podle § 104 odst. 4 s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto ani neprovedl stěžovatelkou navrhané důkazy sdělením města Bílovec a sdělením občanů – sousedů.

[25] Konečně k námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku z důvodu, že krajský soud v řízení o žalobě nedostatečně transparentním způsobem určil osoby

pokračování

zúčastněné na řízení, Nejvyšší správní soud uvádí, že tato námitka taktéž není důvodná. Podle § 34 odst. 2 s. ř. s. je navrhovatel povinen označit v návrhu osoby, které připadají za osoby zúčastněné na řízení. Tím však předseda senátu není vázán – buď může usnesením vyslovit, že určitá osoba, která se toho domáhá, postavení osoby zúčastněné na řízení nemá, nebo naopak může do řízení přizvat i osoby, u nichž to, že osobami zúčastněnými na řízení jsou, sám shledá, aniž by je musel navrhovatel označit. Nadto je potřeba uvést, že ze soudního spisu vyplývá, že sdělení o probíhajícím řízení a výzva ke sdělení, zda bude osoba uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení, byly zaslány taktéž městu Bílovec, společnosti GridServices, s.r.o. a společnosti Severomoravské vodovody a kanalizace Ostrava a.s. Postup krajského soudu je tak zcela v souladu se zákonem, neboť krajský soud informoval o probíhajícím řízení všechny potenciální osoby zúčastněné na řízení, které připadaly v úvahu, i nad rámec toho, co uvedla stěžovatelka v žalobě. Nad rámec výše uvedeného ani z této stížní námitky není zjevné, jakým způsobem by mohla mít tato stěžovatelkou tvrzená vada vliv na zákonnost napadeného rozsudku, pokud by vadou skutečně byla.

IV. Závěr a náklady řízení

[26] Nedůvodnou kasační stížnost Nejvyšší správní soud zamítl (§ 110 odst. 1 věta poslední s. ř. s.).

[27] Výroky II. až IV. o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti se opírají o § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.

[28] Stěžovatelka, která neměla ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení.

[29] Žalobce b) ve věci taktéž úspěch neměl, neboť v řízení před krajským soudem neuspěl se svou snahou zrušit napadené územní rozhodnutí, a ke zrušení napadeného územního rozhodnutí nedošlo ani v řízení o kasační stížnosti. Nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení.

[30] Žalovanému, který by zásadně právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti jako procesně úspěšný účastník řízení o ní měl, nevznikly náklady nad rámec úřední činnosti, proto nebylo důvodu mu jejich náhradu přiznat.

[31] Osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil (§ 60 odst. 5 věta první s. ř. s.). Nejvyšším správním soudem nebyly osobám zúčastněným na řízení žádné povinnosti uloženy, nemají proto právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. června 2022

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu